

# რომი ამყარებს ხილვას — რიცხვი ცხრა

სადირკვლების უარყოფა: „ყოველდღიურის“ შესახებ დავა და ადვენტიტურ წინასწარმეტყველებაში ჭეშმარიტების უარყოფის შედეგები

Jeff Pippenger  
2024-08-21

ამჟამად ჩვენ განვიხილავთ ადვენტიტური ისტორიის შიგნით არსებულ დავათა წინასწარმეტყველურ ხაზს, რომლებიც რომის სხვადასხვა სიმბოლოსთან დაკავშირებით მოხდა. ამჟამად ჩვენ განვიხილავთ დანიელის წიგნში მოხსენიებულ „ყოველდღიურს“. ეს დავა წარმოადგენს ადვენტიზმის საფუძვლების უარყოფას, წინასწარმეტყველების სულის ავტორიტეტის უარყოფას და იმ მაცნის უარყოფას, რომელიც ღმერთმა აირჩია. მილერის საქმის უარყოფაც ასევე წარმოადგენს იმ დარიგების უარყოფას, რომელიც მილერს ზეციურმა ანგელოზებმა მისცეს; სწორედ მათ წარუძღვნენ მილერს იმ უწყების გაგებად, რომელიც ცოდნის გამრავლებით წარმოიშვა, როდესაც დანიელის წიგნი 1798 წელს გაიხსნა.

ვინც უარყოფს იმ ჭეშმარიტებას, რომელიც 2 თესალონიკელთა წიგნში გამოავლენს ძალას (წარმართული რომი), რომელიც აკავებდა პაპის ძალაუფლების გამოცხადებას, ამით ცხადყოფს, რომ მათ არ უყვართ ჭეშმარიტება; ხოლო ჭეშმარიტების სიყვარულის უარყოფის გამო ისინი იღებენ სიცრუეს. ეს სიცრუე, თავის მხრივ, მათზე ძლიერ ცთომილებას მოიყვანს. სიცრუე არის მიზეზი, ხოლო ძლიერი ცთომილება, რომელსაც ისინი იღებენ, არის შედეგი. ჭეშმარიტების სიყვარულის არქონა მათი მამოძრავებელი მიზეზია. სიცრუე წარმოადგენს ბიბლიური მოძღვრების პლურალისტური მიღების არჩევანს, იმით საპირისპიროდ, ვისაც აბსოლუტური ჭეშმარიტება სწამს. სწორედ ამიტომ ესაიას მიერ პავლეს ძლიერი ცთომილების სახე წარმოდგენილია როგორც ცთომილებანი და არა უბრალოდ ერთი ცთომილება. მეორე ჯგუფი კი ისინი არიან, ვისაც უყვარს ჭეშმარიტება, იღებს აბსოლუტური ჭეშმარიტების საფუძველს და ესაიას მიერ ამოიცნობა როგორც ისინი, ვინც ღვთის სიტყვის წინაშე ძრწიან.

ასე ამბობს უფალი: ცა არის ჩემი ტახტი და მიწა — ჩემს ფეხთა საფენი; სად არის სახლი, რომელსაც თქვენ მიშენებთ მე? და სად არის ჩემი განსასვენებლის ადგილი? რადგან ეს ყოველივე ჩემმა ხელმა შექმნა, და ასე იარსება ეს ყოველივე. ამბობს უფალი; მაგრამ მე შევხედავ ამ კაცს — მას, ვინც გლაზაკია და შემუსვრილი სულისაა და ძრწის ჩემი სიტყვის წინაშე. ვინც ხარს კლავს, თითქოს კაცს ჰკლავდეს; ვინც კრავს სწირავს მსხვერპლად, თითქოს ძალს კისერს ჰკვეთდეს; ვინც შესაწირავს სწირავს, თითქოს ღორის სისხლს სწირავდეს; ვინც საკმევებს აკმევს, თითქოს კერპს აკურთხებდეს. დიახ, მათ აირჩიეს თავიანთი გზები, და მათ სულს სიამოვნებს მათი სისამაგლეები. მეც ავირჩევ მათ საცდურს და მოვუვლენ მათ იმას, რისიც ეშინიათ; რადგან როცა ვუხმე, არავინ მიპასუხა; როცა ვლაპარაკობდი, არ ისმინეს; არამედ ბოროტს სჩადიოდნენ ჩემს თვალწინ და ირჩევდნენ იმას, რაც მე არ მომწონდა. ისმინეთ უფლის სიტყვა, თქვენ, რომელნიც ძრწით მისი სიტყვის წინაშე:

თქვენმა ძმებმა, რომელთაც შეგიძულეს და ჩემი სახელის გამო განგდევნეს, თქვეს: „განდიდდეს უფალი“; მაგრამ ის გამოცხადდება თქვენს სიხარულად, და ისინი შერცხვნილნი იქნებიან. ესაია 66:1–5.

ღვთის სიტყვის წინაშე მტრფოლველნი ისრაელის განდევნილნი არიან, რომელნიც უკანასკნელ დღეებში იმ დროშად არიან წარმოდგენილნი.

და აღმართავს იგი დროშას ხალხთათვის, და შეკრებს ისრაელის განდევნილთ, და თავს მოუყრის იუდას გაფანტულთ ქვეყნის ოთხივე კიდიდან. ესაია 11:12.

ღმერთი აცხადებს, რომ სწორედ მან შექმნა ის სახლი, რომლის შექმნაც იმ ფენას, რომელიც გახრწნილ შესაწირავებს წარადგენს, თავისად მიაჩნია. სწორედ იმ სახლს ეყრდნობიან ისინი, როდესაც აცხადებენ: „უფლის ტაძარი არიან ესენი.“

დადექი უფლის სახლის კარიბჭეში, და იქ იქადაგე ეს სიტყვა, და თქვი: ისმინეთ უფლის სიტყვა, იუდას ყოველნი, რომელნიც შემოდიხართ ამ კარიბჭეებით უფლის თაყვანსაცემად. ასე ამბობს ცაბათ უფალი, ისრაელის ღმერთი: გამოსწორეთ თქვენი გზები და თქვენი საქმეები, და მე დაგამკვიდრებთ ამ ადგილას. ნუ ესავთ ცრუ სიტყვებს, რომ ამბობთ: უფლის ტაძარია ეს, უფლის ტაძარია ეს, უფლის ტაძარია ეს. იერემია 7:2–4.

ისინი, ვინც ცრუ სიტყვებს „ენდობიან“, არიან ისინი, ვინც სიცრუეს ირწმუნებენ. სახლი, რომელიც უფალმა ააშენა, აღმართული იყო იმ საფუძველზე, რომელიც თავადვე შექმნა. ის ჯგუფი, რომელმაც უარი თქვა პასუხის გაცემაზე, როცა ღმერთმა მოუწოდა, საკუთარ გზებს ირჩევდა და სისამაგლეებით ტკბებოდა. მათ აირჩიეს „გზები“ და „სისამაგლეები“ მრავლობითში, მაშინ როცა იერემიამ განაცხადა, რომ შიგნით სავლელად მხოლოდ ერთი გზა არსებობდა.

ასე ამბობს უფალი: დადექით გზებზე, იხილეთ და იკითხეთ ძველი ბილიკების შესახებ, სად არის კეთილი გზა, და იარეთ მასზე, და ჰპოვებთ განსვენებას თქვენი სულებისთვის. მაგრამ მათ თქვეს: არ ვივლით მასზე. მეც დაგიყენეთ მცველნი და ვთქვი: ისმინეთ ბუკის ხმა. მაგრამ მათ თქვეს: არ შევისმენთ. ამიტომ ისმინეთ, ეროებო, და შეიცანით, კრებულო, რაც არის მათ შორის. ისმინე, დედამიწავ: აჰა, მოვაველენ უბედურებას ამ ხალხზე, მათი ზრახვების ნაყოფს, რადგან არ ისმინეს ჩემი სიტყვები და ჩემი რჯულიც უარყვეს. რად მინდა ჩემთვის საბადან საკმეველი და შორი ქვეყნიდან ტკბილი ლერწამი? თქვენი სრულადდასაწველი შესაწირავნი სასურველი არ არის ჩემთვის, და თქვენი მსხვერპლნი საამო არ არის ჩემთვის. იერემია 6:16–20.

მეთხუთმეტე თავში იერემია იმ ბოროტ კრებულს, რომელმაც არ ისმინა, თუმცა ყურები ჰქონდათ, „მქირდავთა საკრებულოს“ უწოდებს. ამ კრებულს მიეცა „მცველი“ როგორც პირველი და მეორე ანგელოზთა უწყებების ისტორიაში, ასევე კვლავ მესამე ანგელოზის ისტორიაში, მაგრამ მათ უარი თქვეს კეთილ გზაზე სიარულზე, რომელიც ძველი ბილიკებია. ამის ნაცვლად ისინი „გზებით“ დადიოდნენ. ამ მიზეზით ესაია აღნიშნავს, რომ ღმერთი მრავალგვარ ცდომილებას აირჩევს, რადგან მათ აირჩიეს ცრუ ბილიკების მრავლობა ძველი ბილიკების აბსოლუტური გზის ნაცვლად. როგორც

ესაიას მოწმობაში, მქირდავთა საკრებულოს თავყვანისცემა უფლის მიერ უარყოფილია. და უაიტი პირდაპირ აკავშირებს ესაიას მრავალგვარ ცდომილებას პავლეს ძლიერ ცდომილებასთან და მას ათავსებს საძირკვლოვანი ჭეშმარიტებების უარყოფის კონტექსტში — იმ საძირკვლისა, რომელზედაც უფალმა ააშენა და აშენებს თავის სახლს.

„ის, ვინც ზედაპირის ქვეშ ხედავს, ვინც ყველა ადამიანის გულს კითხულობს, ასე ამბობს მათზე, რომელთაც დიდი ნათელი ჰქონდათ: „ისინი თავიანთი ზნეობრივი და სულიერი მდგომარეობის გამო არც შეჭირვებულნი არიან და არც გაოცებულნი.“ დიახ, მათ თავიანთი გზები აირჩიეს და მათი სული ტკბება თავიანთი სისადაგლებით. მეც ავირჩევ მათ ცდუნებებს და მათ შიშებს მოვუვლენ; რადგან როცა მოვუხმე, არავინ მიპასუხა; როცა ვლაპარაკობდი, არ ისმინეს; არამედ ბოროტებას სჩადიოდნენ ჩემს თვალწინ და აირჩიეს ის, რაც მე არ მახარებდა.“ „ღმერთი მოუვლენს მათ ძლიერ საცთურს, რათა ირწმუნონ სიცრუე,“ რადგან „არ მიიღეს ჭეშმარიტების სიყვარული, რათა ხსნილიყვნენ,“ „არამედ უსამართლობით ტკბებოდნენ.“ ესაია 66:3, 4; 2 თესალონიკელთა 2:11, 10, 12.

ზეციურმა მოძღვარმა იკითხა: „გონებას რაღა უფრო ძლიერი ცდუნებით შეუძლია მოხიბლოს, თუ არა იმ მოჩვენებით, რომ სწორ საფუძველზე აშენებ და რომ ღმერთი იღებს შენს საქმეებს, მაშინ როცა სინამდვილეში მრავალ რამეს წუთისოფლისეული სიბრძნის მიხედვით აღასრულებ და იეჰოვას წინაშე სცოდავ? ოჰ, ეს დიდი მოტყუებაა, მომაჯადოებელი ცდუნებაა, რომელიც ეუფლება გონებებს, როდესაც ადამიანები, რომელთაც ოდესღაც ჭეშმარიტება შეიცნეს, ღვთისმოსაობის სახეს მის სულსა და ძალაში ერევიან; როდესაც ჰგონიათ, რომ მდიდარნი არიან, გამდიდრებულნი ქონებით და არაფერი სჭირდებათ, მაშინ როცა სინამდვილეში ყველაფერში გაჭირვებულნი არიან.“

„ღმერთი არ შეცვლილა თავისი ერთგული მსახურების მიმართ, რომლებიც თავიანთ სამოსელს უბიწოდ ინარჩუნებენ. მაგრამ მრავალნი ღალატდებიან: „მშვიდობა და უსაფრთხოება“, მაშინ როდესაც მათზე უეცარი დაღუპვა მოიწევს. თუ არ მოხდება სრული მონანიება, თუ ადამიანები გულებს არ დაიმდაბლებენ აღსარებით და არ მიიღებენ ჭეშმარიტებას, როგორც იგი იესოშია, ისინი ვერასოდეს შევლენ ზეცაში. როდესაც ჩვენს რიგებში განწმედა მოხდება, ჩვენ აღარ დავრჩებით უზრუნველად მოსვენებულნი, ვიკვებხით რა, რომ მდიდარნი ვართ, გამდიდრებულნი ქონებით და არაფერი გვაკლია.

„ვის შეუძლია ჭეშმარიტად თქვას: ‘ჩვენი ოქრო ცეცხლშია გამოცდილი; ჩვენი სამოსელი წუთისოფლისგან შეუბილწავია’? მე ვიხილე, რომ ჩვენი მოძღვარი მიუთითებდა ეგრეთ წოდებული სიმართლის სამოსელზე. იგი რომ შემოადარცვა, გამოააშკარავა მის ქვეშ დაფარული სიბილწე. შემდეგ მან მითხრა: ‘წუთუ ვერ ხედავ, როგორ ამპარტავნულად დაუფარავთ თავიანთი სიბილწე და ხასიათის ღპობა? „როგორ იქცა მეძავად ერთგული ქალაქი!“ მამის ჩემი სახლი სავაჭრო სახლად არის ქცეული, ადგილად, საიდანაც ღვთაებრივი თანდასწრება და დიდება განშორებულა! ამის გამოა უძლურება, და ძალა მოკლებულია.“ მოწმობანი, ტომი 8, 249, 250.

ამ მონაკვეთში იერემიას დამცინავთა საკრებულო გაიგივებულია ლაოდიკიელებთან, რომელნიც უგუნური ქალწულები არიან.

„ეკლესიის მდგომარეობა, რომელიც უგუნური ქალწულებით არის წარმოდგენილი, ასევე ლაოდიკიურ მდგომარეობადაც იწოდება.“ Review and Herald, August 19, 1890.

უგუნური ქალწულები თავიანთი ზეთის უქონლობას ამჟღავნებენ შუაღამის ღაღადის მოსვლისას, როდესაც იღებენ საცდურს, რომელიც შეესაბამება მათ საკუთარ ადრინდელ არჩევანს, თუ რომელი გზით ევლით, მაშინ როცა უარყოფენ იერემიას ძველ ბილიკებს. ძველი ბილიკები არის ადგილი, სადაც განსვენება და განახლება მოიპოვება, ხოლო ეს განსვენება და განახლება არის გვიანი წვიმა.

„მე მიჩვენეს ის დრო, როცა მესამე ანგელოზის უწყება დასასრულს უახლოვდებოდა. ღვთის ძალა მის ხალხზე იყო დავანებული; მათ შეესრულებინათ თავიანთი საქმე და მზად იყვნენ მათ წინაშე მდგომი განსაცდელის ჟამისთვის. მათ მიიღეს გვიანი წვიმა, ანუ განახლება უფლის თანდასწრებიდან, და ცოცხალი მოწმობა აღორძინდა. უკანასკნელი დიადი გაფრთხილება ყველგან გაისმა, და მან აღძრა და გააცოფა დედამიწის მკვიდრნი, რომელთაც არ სურდათ უწყების მიღება.“ Early Writings, 279.

სწორედ სულიწმიდის გადმოღვრის დროს გადმოიდგრება ძლიერი ცდუნება იმ უგუნურ ლაოდიკიელ ქალწულებზე, რომელთაც ჭეშმარიტება არ უყვართ და ამიტომ ჭეშმარიტების ნაცვლად სიცრუის დაჯერება აირჩიეს. ჭეშმარიტების უარყოფა გათანაბრებულია რჯულის უარყოფასთან, რადგან ღვთის რჯული მისი წინასწარმეტყველური წესებით არის განხორციელებული.

„გამოცხადება არ არის რაიმე ახლის შექმნა ან გამოგონება, არამედ იმის გამოვლინება, რაც, ვიდრე გამოცხადდებოდა, ადამიანთათვის უცნობი იყო. სახარებაში მოცემული დიდი და მარადიული ჭეშმარიტებანი ცხადდება გულმოდგინე ძიებითა და ღვთის წინაშე ჩვენი თავის დამდაბლებით. ზეციური მასწავლებელი ჭეშმარიტების მდაბალ მაძიებელს გონებას უძღვება; და სულიწმიდის ხელმძღვანელობით სიტყვის ჭეშმარიტებანი მას ეცხადება. და ცოდნის უფრო უცხოვრებელი და ქმედითი გზა ვერ იქნება, ვიდრე ამგვარად ხელმძღვანელობა. მაცხოვრის აღთქმა იყო: „როცა მოვა იგი, ჭეშმარიტების სული, მთელ ჭეშმარიტებაში გიმღვებათ თქვენ.“ სწორედ სულიწმიდის მონიჭებით ვხდებით ღვთის სიტყვის გამგებნი.

მეფსალმუნე წერს: „რითი განიწმენდს ყმაწვილი თავის გზას? — შენი სიტყვის მიხედვით სიფრთხილით დაცვით. მთელი გულით გეძებდი შენ; ნუ დამაბნევ შენს მცნებათაგან.... ამიხილე თვალი ჩემნი, რათა ვიხილო საკვირველებანი შენი რჯულიდან.“

„ჩვენ შეგონებულნი ვართ, რომ ჭეშმარიტება ვეძებოთ, როგორც დაფარული განძი. უფალი უხსნის გონებას ჭეშმარიტების ჭეშმარიტ მაძიებელს; და სულიწმიდა მას შესაძლებელს ხდის, ჩასწვდეს გამოცხადების ჭეშმარიტებებს. სწორედ ამას გულისხმობს მეფსალმუნე, როცა ითხოვს, რომ მისი თვალები გაიხსნას, რათა

იხილოს საოცარნი საგანნი რჯულიდან. როცა სული იესუ ქრისტეს სრულქმნილებათა მიმართ ისწრაფვის, გონებას ეძლევა უნარი, შეიმეცნოს უკეთესი სოფლის დიდებანი. მხოლოდ საღმრთო მოძღვრის შეწევნით ძალგვიძს, შევიცნოთ ღვთის სიტყვის ჭეშმარიტებანი. ქრისტეს სკოლაში ვსწავლობთ, ვიყოთ მშვიდნი და მდაბალნი, რადგან მოგვენიჭება ღვთისმოსაობის საიდუმლოთა შემეცნება.“ Sabbath School Worker, December 1, 1909.

გვიან წვიმასთან დაკავშირებული უწყებისა თუ მეთოდოლოგიის უარყოფა ნიშნავს ღვთის რჯულის უარყოფას. როდესაც იერემიამ თქვა, რომ „არ ისმინეს ჩემი სიტყვები, არც ჩემი რჯული, არამედ უარყვეს იგი“, იგი ეთანხმება ოსიეს.

ჩემი ხალხი იღუპება ცოდნის უქონლობის გამო; რადგან შენ უარყავი ცოდნა, მეც უარგყოფ შენ, რომ აღარ იყო ჩემთვის მღვდელი; რადგან დაივიწყე შენი ღმერთის რჯული, მეც დავივიწყებ შენს შვილებს. ოსია 4:6.

ცოდნა, რომელსაც უგუნური უარყოფენ, არის ცოდნის გამრავლება, რომელიც დანიელმა დაადგინა, როგორც აღსასრულის ჟამს მომხდარი. აღსასრულის ჟამს, 1798 წელს, და შემდეგ კვლავ აღსასრულის ჟამს, 1989 წელს, მოხდა ცოდნის გამრავლება, რომელიც ფორმალურად იქნა ჩამოყალიბებული იმ მაცნის მიერ, რომლის გამოყენებაც ღმერთმა იწვება, როცა იგი ამ ორ პარალელურ თაობათაგან თითოეულისათვის საფუძველს აგებდა. ეს საფუძველოვანი ჭეშმარიტებები მოწესრიგდა გარკვეული ბიბლიური წესებით, რომლებიც გამოვლენილ იქნა მათი შესაბამისი ისტორიებისათვის არჩეულ მაცნეთათვის; და ეს საფუძველოვანი ჭეშმარიტებები იერემიას ძველი ბილიკებია, და ისინი ის ჭეშმარიტებებია, რომლებიც საბოლოოდ წარმოადგენს შუაღამის ღაღადისა და ძლიერი ღაღადის უწყებათა ზეთს. გვიანი წვიმა წარმოშობს შუაღამის ღაღადის უწყებას ას ორმოცდაათი ათასის დაბეჭდვის ისტორიაში, ხოლო ამის შემდეგ წარმოშობს ძლიერი ღაღადის უწყებას ღვთის სხვა ფარის შეკრების ისტორიაში, რომელიც ჯერ კიდევ ბაბილონშია. გვიანი წვიმა არის როგორც უწყება, ისე მეთოდოლოგია, რომელიც ამ უწყებას წარმოშობს. დანიელის მიერ მითითებული ცოდნის გამრავლება სამსაფეხურიან გამოცდის პროცესს იწყებს.

და მან თქვა: წადი შენს გზაზე, დანიელ, რადგან ეს სიტყვები დახშულია და ბეჭედდასმულია აღსასრულის ჟამამდე. მრავალნი განიწმინდებიან, გათეთრდებიან და გამოიცდებიან; ხოლო ბოროტნი ბოროტებას ჩაიდენენ; და ბოროტთაგან ვერავინ გაიგებს, მაგრამ ბრძენნი გაიგებენ. დანიელი 12:9, 10.

დანიელის ბოროტნი არიან მათეს უგუნური ქალწულნი, რომლებიც ირჩევენ, შეინარჩუნონ თავიანთი ლაოდიკიური მდგომარეობა. მათი მდგომარეობა ცხადდება დანიელის სამი გამოცდის მესამე საფეხურზე, როდესაც გამოიცდებიან როგორც ბრძენნი, ისე ბოროტნი. საბოლოო გამოცდა ის ადგილია, სადაც აღსრულდება სამსჯავრო, და ორივე ჯგუფი ამჟღავნებს, აქვს თუ არა ზეთი.

„კვლავაც ეს იგავები გვასწავლის, რომ სამსჯავროს შემდეგ აღარ იქნება გამოსაცდელი დრო. როდესაც სახარების საქმე დასრულდება, მყისვე მოჰყვება კეთილთა და ბოროტთა შორის განყოფა, და თითოეული ჯგუფის ხვედრი

სამუდამოდ განისაზღვრება.“ ქრისტეს იგავები, 123.

ხასიათის გამოვლინება მესამე გამოცდისას თაყვანისმცემლებს ან სულელ ლაოდუკიელად, ან ბრძენ ფილადელფიელად გამოავლენს. საბოლოო გამოცდა აღსრულებდა გვიანი წვიმის უწყებასთან კავშირში, რომელიც ნათლად იქნა გამოტანილი გვიანი წვიმის მეთოდოლოგიის მიერ. გვიანი წვიმის მეთოდოლოგიის უარყოფა სულს აყენებს იმ მდგომარეობაში, სადაც მას აღარ შეუძლია გაიგოს გვიანი წვიმის უწყება. უწყებასა და მეთოდოლოგიას ესაია საბოლოო გამოცდად განსაზღვრავს.

ვის ასწავლის იგი ცოდნას? და ვის ჩააგონებს მოძღვრებას? რძისგან მოცილებულთ და ძუძუს მოწყვეტილთ. რადგან წესდება უნდა იყოს წესდებაზე, წესდება წესდებაზე; ხაზი ხაზზე, ხაზი ხაზზე; აქ ცოტა და იქ ცოტა. ვინაიდან ბორძიკით მოლაპარაკე ბაგეებით და უცხო ენით ელაპარაკება იგი ამ ხალხს. რომელთაც უთხრა: ეს არის განსვენება, რომლითაც შეგიძლიათ დადლილს მოასვენოთ; და ეს არის განახლება; მაგრამ მათ არ ისურვეს მოსმენა. ამიტომ უფლის სიტყვა იყო მათთვის: წესდება წესდებაზე, წესდება წესდებაზე; ხაზი ხაზზე, ხაზი ხაზზე; აქ ცოტა და იქ ცოტა; რათა წავიდნენ, უკან დაეცნენ, შეიმუსრონ, მახეში გაეხან და შეპყრობილ იქნენ. ამიტომ მოისმინეთ უფლის სიტყვა, ქედმაღალნო კაცნო, რომელნიც მართავთ ამ ხალხს, რომელიც იერუსალიმშია. რადგან თქვით: აღთქმა დავდეთ სიკვდილთან და ჯოჯოხეთთან შევთანხმდით; როცა გადამლეკავი მათრახი გადაივლის, ჩვენამდე ვერ მოაღწევს; რადგან სიცრუე ვაქციეთ ჩვენს თავშესაფრად და სიყალბის ქვეშ დავიმალეთ. ამიტომ ასე ამბობს უფალი ღმერთი: აჰა, ვდებ სიონში საძირკვლად ქვას, გამოცდილ ქვას, ძვირფას ქვაკუთხედს, მტკიცე საფუძველს; ვისაც სწამს, არ იჩქარებს. სამსჯავროსაც გავავლებ საზომ ხაზად და სიმართლეს — შვეულად; და სეტყვა წალეკავს სიცრუის თავშესაფარს, და წყლები დაფარავს სამალავს. და თქვენი აღთქმა სიკვდილთან გაუქმდება, და თქვენი შეთანხმება ჯოჯოხეთთან ვერ დადგება; როცა გადამლეკავი მათრახი გადაივლის, მაშინ მის მიერ გათელილნი იქნებიან. ესაია 28:9–18.

ბიბლიური წინასწარმეტყველების „მოვარდნილი მათრახი“ არის კვირადღის კანონის მზარდი კრიზისი, რომელიც იწყება შეერთებულ შტატებში მალე მოსასვლელი კვირადღის კანონით. ის უგუნური, ბოროტი ლაოდუკიელები, რომელთაც არ გააჩნიათ „ქეშმარიტების სიყვარული“ და ამიტომ უარყოფენ ცოდნის მატებას, სწამთ, რომ „მოვარდნილი მათრახი“ მათზე „არ მოვა“, რადგან, სხვა მიზეზებთან ერთად, მათ აირჩიეს მიეღოთ რომის ერთ-ერთი სიმბოლოს მცდარი განსაზღვრება ბიბლიურ წინასწარმეტყველებაში. ამით მათ შექმნეს ცრუ წინასწარმეტყველური მოდელი, რომელიც საკუთარ წინასწარმეტყველურ საფუძველზე დააფუძნეს. მათი საფუძველი ქვიშაზეა აშენებული, რაც მრავალი წვრილად დამსხვრეული ქვის სიმრავლეს წარმოადგენს. ბრძენთა საფუძველი კი ერთიან კლდეზეა აშენებული.

ღვთის მადლის მიხედვით, რომელიც მე მომეცა, როგორც ბრძენმა მთავარმშენებელმა, საფუძველი დავდე, და სხვა ზედ აშენებს. მაგრამ ყოველი ფრთხილად იყავნ, როგორ აშენებს მასზე. რადგან სხვა საფუძველს ვერავინ დადებს იმაზე მეტად, რაც დადებულია, და ეს არის იესო ქრისტე. ხოლო თუ ვინმე ამ

საფუძველზე აშენებს ოქროს, ვერცხლს, ძვირფას ქვებს, ხეს, თივას, ნამჯას, ყოველი ადამიანის საქმე გამოცხადდება; რადგან ის დღე გამოაცხადებს მას, ვინაიდან იგი ცეცხლით გამოცხადდება; და ცეცხლი გამოსცდის ყოველი ადამიანის საქმეს, თუ როგორია იგი. 1 კორინთელთა 3:10–13.

ცრუ საფუძვლები დაპირისპირებულია ჭეშმარიტ საფუძველს, რომელიც არის ქრისტე იესო — კლდე. ჭეშმარიტი თუ ცრუ საფუძველი ცხადდება დანიელის სამი გამოცდის უკანასკნელში. იგი „ცეცხლით გამოცხადდება“ — აღთქმის მაცნის ცეცხლით, რომელიც უეცრად მოვა თავის ტაძარში. მაშინ გაცხადდება ერთი კლასი, რომელმაც სიკვდილთან დადო აღთქმა, და გაცხადდება ერთი კლასი, რომელმაც სიცოცხლის აღთქმა დადო.

აჰა, მე მოვავლინებ ჩემს მაცნეს, და იგი გზას გამიმზადებს ჩემს წინაშე; და უფალი, რომელსაც ეძებთ, უეცრად მოვა თავის ტაძარში, აღთქმის მაცნეც, რომელიც გასურთ; აჰა, მოვა იგი, ამბობს ცაბაოთ უფალი. მაგრამ ვინ დაითმენს მისი მოსვლის დღეს? და ვინ დადგება, როცა იგი გამოჩნდება? რადგან იგი არის, როგორც გამომდნობელის ცეცხლი და როგორც მრეცხავთა საპონი; და დაჯდება იგი, როგორც ვერცხლის გამომდნობელი და განმწმედელი, და განწმედს ლევის ძეთ და ოქროსა და ვერცხლივით განწმენდს მათ, რათა უფალს სიმართლით შესწირონ შესაწირავი. მაშინ სასურველი იქნება უფლისათვის იუდასა და იერუსალიმის შესაწირავი, როგორც ძველ დღეებში და როგორც უწინდელ წლებში. და მოვალ თქვენთან სამართალზე, და ვიქნები სწრაფი მოწმე ჯადოქართა წინააღმდეგ, და მემრუშეთა წინააღმდეგ, და ცრუმფიცებელთა წინააღმდეგ, და მათ წინააღმდეგ, რომელნიც ქირით მომუშავის საზღაურს ავიწროებენ, ქვრივსა და ობოლს, და უცხოს უფლებას ართმევენ, და არ ემინიათ ჩემი, ამბობს ცაბაოთ უფალი. მალაქია 3:1–5.

აღთქმის მაცნე სამსჯავროდ მოახლოვდება მაშინ, როდესაც დანიელის გამოცდის პროცესი მესამე გამოცდას აღწევს და ბრძენნი და ბოროტნი გამოიცდებიან. დანიელის სამსაფეხურიანი გამოცდის პროცესი იწყება აღსასრულის ჟამს, როდესაც დანიელის წიგნს ბეჭედი ეხსნება და ცოდნა მრავლდება. ცოდნის ზრდა სიცხადეში მოჰყავს რჩეული მაცნის საქმეს, რომელიც საყვირს ახმოვანებს. ამ მაცნეს მალაქია მიმართავს, როგორც „მაცნეს“, რომელიც „ამზადებს გზას“ აღთქმის მაცნის მოსვლამდე, რომელიც ცეცხლით გამოავლენს, ვინ შევიდა მასთან აღთქმაში, ან ვინ აირჩია სიკვდილთან აღთქმის დადება. მილერიტულ ისტორიაში ქრისტე მოულოდნელად მოვიდა თავის ტაძარში 1844 წლის 22 ოქტომბერს — სასაზღვრო ნიშანი, რომელიც წინასწარ ასახავს მალე მოსალოდნელ საკვირაო კანონს.

ქრისტეს, როგორც ჩვენი მღვდელმთავრის, მოსვლა უწმინდეს ადგილას საწმიდრის განსაწმენდად, როგორც ეს დანიელის 8:14-შია ნაჩვენები; კაცის ძის მოსვლა დღეთაძველთან, როგორც ეს წარმოდგენილია დანიელის 7:13-ში; და უფლის მოსვლა თავის ტაძარში, როგორც ეს მალაქიას მიერ იყო წინასწარმეტყველებული, — ერთი და იმავე მოვლენის აღწერებია; და ეს ასევე წარმოდგენილია სიძის ქორწილში მოსვლით, როგორც ეს ქრისტემ აღწერა მათეს 25-ში ათი ქალწულის იგავში.“ დიდი ბრძოლა, 426.

დანიელის სამი გამოცდიდან საბოლოო გამოცდა დგება მალე მოსალოდნელი საკვირაო კანონის ჟამს, როდესაც აღთქმის მაცნე მოვა, რათა ცეცხლით გამოავლინოს, ვინ დადო სიცოცხლესთან თუ სიკვდილთან აღთქმა, რაც ლევიანთა კონტექსტშია მოთავსებული. როცა მალაქია აღწერს მათეს გონიერ და უგუნურ ქალწულებს, რომლებიც იოანეს ლაოდიკიელნი და ფილადელფიელნი არიან, და დანიელის გონიერნი და ბოროტნი, ორივე ჯგუფი ცეცხლით გამოიცდება, და შემდეგ გამოავლენენ, ვინ არის და ვინ არ არის ლევიანი.

ლევიანნი წარმოადგენენ იმათ სიმბოლოს, ვინც ერთგულად იდგა ოქროს ხბოების ორ ამბოხებაში. პირველი ამბოხი იყო აარონისა, ხოლო მეორე — იერობოამის ამბოხი. ორივე მაგალითში ლევიანნი წარმოადგენდნენ ერთგულებს, და ორივე მაგალითი იძლევა ორ მოწმეს იმ ჯგუფის ერთგულების შესახებ, რომელიც ლევიანებით არის წარმოდგენილი, მალე მოსალოდნელი საკვირაო კანონის დროს. აარონმა ოქროს ხბო შექმნა. ოქრო არის ბაბილონის სიმბოლო, ხოლო ხბო — მხეცის ხატი. შემდეგ მან დაადგინა დღესასწაული, და უგუნური ხალხი ხბოს გარშემო შიშვლად ცეკვავდა. მათი მთელი ამბოხება ეფუძნებოდა და მოტივირებული იყო მოსეს, რჩეული მაცნის, უარყოფით.

და უთხრა მოსემ აარონს: რა გიყო ამ ხალხმა, რომ ასეთი დიდი ცოდვა მოაწიე მათ? და თქვა აარონმა: ნუ აღიგზნება ჩემი უფლის რისხვა; შენ იცნობ ამ ხალხს, რომ ბოროტებისკენ არიან მიდრეკილნი. რადგან მათ მითხრეს მე: გაგვიკეთე ღმერთები, რომლებიც წაგვიძღვებიან წინ; ვინაიდან ამ მოსეს შესახებ, იმ კაცის შესახებ, რომელმაც ეგვიპტის ქვეყნიდან ამოგვიყვანა, არ ვიცით, რა შეემთხვა მას. და მე ვუთხარი მათ: ვისაც ოქრო აქვს, მოიხსნან იგი. და მომცეს მე; მაშინ ცეცხლში ჩავაგდე იგი, და გამოვიდა ეს ხბო. და როცა იხილა მოსემ, რომ ხალხი გაშიშვლებული იყო (რადგან აარონს გაეშიშვლებინა ისინი მათი სირცხვილისთვის მათ მტრებს შორის), მაშინ დადგა მოსე ბანაკის კარიბჭესთან და თქვა: ვინც უფლის მხარეზეა, მოვიდეს ჩემთან. და შეიკრიბნენ მასთან ლევის ყველა ძენი. და უთხრა მათ: ასე ამბობს უფალი, ისრაელის ღმერთი: ყველამ მიიბას მახვილი თავის გვერდზე, და შედით და გამოდით კარიბჭიდან კარიბჭემდე მთელ ბანაკში, და მოკალით ყველამ თავისი ძმა, ყველამ თავისი მეგობარი და ყველამ თავისი მეზობელი. და მოიქცნენ ლევის ძენი მოსეს სიტყვისამებრ; და დაეცა იმ დღეს ხალხიდან დაახლოებით სამი ათასი კაცი. გამოსვლა 32:21–28.

მოცეკვავენი იყვნენ ლაოდიკიელები, რომლებმაც გამოავლინეს „თავიანთი სიშიშვლის სირცხვილი“, რაც მეექვსე წყლულის გაფრთხილებაა — გაფრთხილება იმის აუცილებლობის შესახებ, რომ სწორად იქნეს გაგებული თანამედროვე რომის სამმაგი შემადგენლობა, როგორც გველი, მხეცი და ცრუწინასწარმეტყველი. ეს გაფრთხილება მკვეთრად ეწინააღმდეგება ურია სმითის კერძო განმარტებას, რომელმაც გაანადგურა ის ჭეშმარიტებები, რომლებიც დაკავშირებულია მეექვსე წყლულსა და არმაგედონთან.

ვინც თავიანთი ლაოდიკიური მდგომარეობა გამოავლინეს, უარყვეს რჩეული მაცნის ავტორიტეტი და გამოავლინეს იგივე აღრეული გაგება, როგორიც აქვთ მათ, ვინც სატანურ სიმბოლოს — „მუდმივს“ — ქრისტეს საწმიდარის მსახურების ღვთისმოსავ

სიმბოლოდ ამოიცნობს. ისინი თავიანთ ხსნას სიმბოლურ ღმერთს მიაწერდნენ, მაგრამ ღმერთი, რომლის თაყვანისცემაც მათ აირჩიეს, ეგვიპტის ღვთის სიმბოლო იყო, ხოლო ეგვიპტე დრაკონის სიმბოლოა. როგორც ლაოდიკიური ადვენტიზმის შემთხვევაში, მათ უარყვეს ჭეშმარიტება, რომ „მუდმივი“ წარმართული რომის, დრაკონის, სიმბოლოა, და ეს სატანური სიმბოლო ქრისტეს სიმბოლოდ გამოაცხადეს.

კაცის ძეო, მიმართე შენი სახე ეგვიპტის მეფის, ფარაონის, წინააღმდეგ და იწინასწარმეტყველე მის წინააღმდეგ და მთელი ეგვიპტის წინააღმდეგ: ილაპარაკე და თქვი: ასე ამბობს უფალი ღმერთი: აჰა, მე შენ წინააღმდეგ ვარ, ფარაონო, ეგვიპტის მეფეო, დიდო ურჩხულო, რომელიც თავის მდინარეთა შუაგულში წევს და ამბობს: ჩემი არის ჩემი მდინარე და მე შევექმენი იგი ჩემთვის. ეზეკიელი 29:2, 3.

აარონის მეამბოხეებმა ირწმუნეს სიცრუე, რომ გველეშაპის სიმბოლო, რომელიც წარმოდგენილი იყო ოქროს ხბოთი, იყო ის ღმერთი, რომელმაც ისინი ეგვიპტის მონობიდან იხსნა. ლაოდიკიური ადვენტიზმი ირწმუნებს სიცრუეს, რომ წარმართული რომის (გველეშაპის) სიმბოლო, რომელიც წარმოდგენილია „მუდმივით“, არის ქრისტეს სიმბოლო, რომლის საქმეა ადამიანთა ხსნა ცოდვის მონობიდან თავისი მსახურებით ზეციურ საწმიდარში. მათ აგრეთვე უარყვეს რჩეული მაცნე, როგორც ლაოდიკიურმა ადვენტიზმმაც უარყო „მუდმივის“ სიმბოლიკის შესახებ დავაში.

ლაოდიკიური ადვენტიზმის პირველ თაობაში (1844-დან 1888 წლამდე) მათ უარყვეს მილერის ნაშრომი შვიდი დროის განსაზღვრის საქმეში. მეორე თაობაში (1888-დან 1919 წლამდე) მათ დაიწყეს „ყოველდღიურის“ ჭეშმარიტების უარყოფის პროცესი. მესამე თაობაში (1919-დან 1957 წლამდე) ისინი დაუბრუნდნენ განდგომილი პროტესტანტიზმის იმ გაგებას, რომ „შენი ხალხის მძარცველები“ ანტიოქე ეპიფანეა. 2001 წლის 11 სექტემბერს მათ უარყვეს ისლამის როლი ბიბლიურ წინასწარმეტყველებაში, როდესაც იმ დღეს მესამე ვაება მოვიდა. ეს ოთხივე ჭეშმარიტება მილერს ეჭირა და წარმოდგენილია აბაკუმის ორ დაფაზე, და თითოეული მათგანი არის საფუძვლიანი ჭეშმარიტება, რომელიც მიეწერება მილერის საქმეს, რომელსაც და უაიტი „რჩეულს“ უწოდებს.

იერობოამის აჯანყება დაიწყო ჩრდილოეთის სამეფოს დასაწყისში, რომელიც შედგებოდა იმ ათი ტომისგან, რომლებმაც იერობოამი თავიანთ პირველ მეფედ გაიხადეს. იერობოამმა გააკეთა ორი ოქროს ხბო და ერთი დადგა ბეთელში, რაც ნიშნავს ღვთის სახლს, ხოლო მეორე — დანში, რაც ნიშნავს სამართალს. ერთად ბეთელი და დანი წარმოადგენს ეკლესიის (ბეთელი) და სახელმწიფოს (დანი) შერწყმას. და როგორც აარონის აჯანყებისას, ხბოები ოქროსგან იყო გაკეთებული, ბაბილონის სიმბოლოდ, და ორივე მხედის ხატება იყო. როგორც აარონმა, იერობოამმაც დააწესა ყოველწლიური დღესასწაული და ხბოები იმ ღმერთებად წარმოაჩინა, რომლებმაც ღვთის ერი ეგვიპტიდან გამოიყვანეს.

და იერობოამმა თქვა თავის გულში: ახლა სამეფო კვლავ დავითის სახლს დაუბრუნდება. თუ ეს ხალხი ავა იერუსალიმში, უფლის სახლში, მსხვერპლის შესაწირავად, მაშინ ამ ხალხის გული ისევ მიუბრუნდება თავის ბატონს, იუდას მეფე რეხოზოამს; ისინი მე მომკლავენ და კვლავ იუდას მეფე რეხოზოამთან

დაბრუნდებიან. ამის გამო მეფემ მოითხოვს, გააკეთა ორი ოქროს ხზო და უთხრა მათ: მეტისმეტად გიძნელდებათ იერუსალიმში ასვლა; აჰა, ისრაელო, შენი ღმერთები, რომლებმაც ამოგიყვანეს ეგვიპტის ქვეყნიდან. ერთი ბეთელში დააყენა, ხოლო მეორე დანში დადგა. და ეს საქმე ცოდვად იქცა, რადგან ხალხი ერთის წინაშე თაყვანის საცემად დანამდეც კი მიდიოდა. და მან გააკეთა მალღობთა სახლი და მღვდლებად დააყენა ხალხის მდაბიოთაგან, რომლებიც ლევის ძენი არ იყვნენ. და იერობოამ დაადგინა დღესასწაული მერვე თვეში, თვის მეთხუთმეტე დღეს, იუდაში არსებული დღესასწაულის მსგავსად, და სამსხვერპლოზე მსხვერპლი შესწირა. ასევე მოიქცა ბეთელშიც, შესწირა მსხვერპლი იმ ხზოებს, რომლებიც თავად გააკეთა; და ბეთელში დააყენა მის მიერ მოწყობილი მალღობების მღვდლები. ასე შესწირა მან ბეთელში მის მიერ გაკეთებულ სამსხვერპლოზე, მერვე თვის მეთხუთმეტე დღეს, იმ თვეში, რომელიც თავისი გულისაგან ჰქონდა გამოგონილი; და დაუდგინა დღესასწაული ისრაელის ძეთ; და ავიდა სამსხვერპლოზე და საკმეველი აკმია. 1 მეფეთა 12:26–33.

იერობოამ „თავის გულში მოიფიქრა“, რაც წარმოადგენს ურია სმითის მოქმედებას, როდესაც მან თავისი წინასწარმეტყველური მოდელის ასაგებად შემოიტანა „კერძო განმარტება“. იერობოამ აარონის მაგალითს მიჰბაძა და ამით ეგვიპტის ღმერთი ჭეშმარიტ ღმერთად არასწორად წარმოაჩინა. ღმერთი, რომელიც აარონმაც და იერობოამაც შექმნეს, ემყარებოდა რომის ორგვარი ბუნების სიმბოლოს — სახელმწიფოებრივობისა და საეკლესიო ძალაუფლების სიმბოლოს — მცდარ გამოყენებას. აარონიც და იერობოამც მხეცის ხატის სიმბოლიზმით დრაკონის ძალაუფლების ხატს აიგივებდნენ. ამგვარად, აჯანყების ეს ორივე წმინდა ისტორია წარმოადგენს ღვთის ხალხის დიდ გამოცდას, რომლის მეშვეობითაც მათი მარადიული ხვედრი განისაზღვრება. შთაგონების თანახმად, ეს გამოცდა არის მხეცის ხატის ჩამოყალიბების გამოცდა.

პირველი დავა რომის, როგორც „შენი ხალხის მმართველთა“ სიმბოლოს შესახებ, რომელმაც 1843 წლის პიონერულ სექმაზე შეაღწია, ამტკიცებდა, რომ მმართველი ანტიოქოს ეპიფანე იყო, ნაცვლად იმისა, რომ ფაქტია: მმართველები რომს წარმოადგენენ. პირველი დავა წარმოადგენდა უკანასკნელ დავას იმის შესახებ, რომ „შენი ხალხის მმართველები“ რომია, სადაც ახლა ირწმუნებიან, რომ მმართველები შეერთებული შტატებია და არა რომი. თუმცა, დანიელის მეთერთმეტე თავის მეათედან მეთხუთმეტე მუხლებამდე ანტიოქოსი შეერთებული შტატების სიმბოლოა, ამიტომ დასაწყისის სიცრუე და დასასრულის სიცრუე იმის შესახებ, თუ ვინ არის წარმოდგენილი, იდენტურია.

სიბნელე და გაურკვევლობა იმის შესახებ, თუ რას წარმოადგენდა ანტიოქოსი უკანასკნელ დღეებში, იწვევს გაურკვევლობას მხეცის ხატების შესახებ, ისევე როგორც აარონისა და იერობოამის ამბოხებამ გამოიწვია. მხეცის ხატების შესახებ გაურკვევლობა სწორედ იმ დროს ხდება, როცა ღვთის ხალხისთვის დიდი გამოცდა არის მხეცის ხატის ჩამოყალიბება.

„უფალმა ნათლად მიჩვენა, რომ მხეცის ხატი ჩამოყალიბდება მადლის ჟამის დახურვამდე; რადგან იგი ღვთის ხალხისთვის იქნება დიდი გამოცდა, რომლის მიერაც მათი მარადიული ხვედრი განისაზღვრება. შენი პოზიცია ისეთი აღრევისა და შეუსაბამობათა გროვია, რომ მისით მხოლოდ მცირენი თუ იქნებიან შეცდენილნი.“

„გამოცხადების 13-ე თავში ეს საკითხი ნათლად არის წარმოდგენილი; [გამოცხადება 13:11–17, ციტირებულია].“

„ეს არის გამოცდა, რომელიც ღვთის ხალხმა უნდა გაიაროს, ვიდრე დაიბეჭდებოდეს. ყველა, ვინც ღვთისადმი ერთგულება დაამტკიცა მისი რჯულის დაცვით და ყალბი შაბათის მიღებაზე უარის თქმით, დადგება უფალი ღმერთი იეჰოვას დროშის ქვეშ და მიიღებს ცოცხალი ღვთის ბეჭედს. ისინი კი, ვინც ზეციური წარმოშობის ჭეშმარიტებას დათმობენ და კვირადღის შაბათს მიიღებენ, მიიღებენ მხეცის ნიშანს.“ Manuscript Releases, ტომი 15, 15.

როდესაც დამ უაიტმა მოიწონა მილერის შეხედულება, რომლის მიხედვითაც „ყოველდღიური“ წარმართულ რომს წარმოადგენს, მან განაცხადა, რომ 1844 წლიდან მოყოლებული მიღებულ იქნა „სხვა შეხედულებები“, მრავლობითში, რომლებმაც წარმოშვეს „სიბნელე და არეულობა“. „ყოველდღიურთან“ დაკავშირებით მცდარი შეხედულებებით გამოწვეული არეულობა, რომელიც წარმართული რომის, როგორც „შენი ხალხის მმარცველთა“, სიმბოლოა, წარმოშობს არეულობასა და სიბნელეს რომსა და რომის ხატს შორის განსხვავების შესახებ.

რომის სიმბოლოს შესახებ პირველი და უკანასკნელი დაპირისპირებები მოხდა ყოფილ აღთქმისეულ ხალხსა, რომელსაც გვერდს უვლიდნენ, და იმ ხალხს შორის, რომელიც მაშინ ღვთის ახალი აღთქმისეული ხალხი ხდებოდა. ეს დაპირისპირება მოიცავდა დადგენილი გრამატიკული წესებით ხელმძღვანელობისადმი შეურიგებლობას, რადგან მეთოთხმეტე მუხლში სიტყვა „ასევე“ პროტესტანტებმა უარყვეს, და ამით ამტკიცებდნენ, რომ მმარცველნი იმავე ძალას უნდა წარმოადგენდნენ, რომელიც წინა მუხლებშია წარმოდგენილი.

იგი წარმოადგენდა წმინდა წერილის დამახინჯებას, როდესაც ანტიოქოსი იძულებით იქნა მიჩნეული ყაჩაღებად. ეს იყო კერძო განმარტება, რადგან ყოველი ცრუ მომღვრება, რომელიც ჭეშმარიტებას ეწინააღმდეგება, კერძო განმარტებაა. თავად ეს დაპირისპირება საფუძველმდებელ ჭეშმარიტებად იქცა, რადგან იგი აღბეჭდილი იყო 1843 წლის პიონერულ დიაგრამაზე. დიაგრამის შთაგონებით დამტკიცებამ დაადასტურა და ძალაში მოიყვანა „ყაჩაღები“, როგორც რომის სიმბოლო, და გაადიდა ამ ჭეშმარიტების სერიოზულობა, რადგან ამ მომღვრების უარყოფა ნიშნავდა როგორც საფუძვლების, ისე წინასწარმეტყველების სულის ავტორიტეტის უარყოფას.

შენი ხალხის მმარცველთა, როგორც რომის გამომხატველთა, სწორი გაგება, დაემატა იმ წინასწარმეტყველურ მოდელს, რომელიც ანგელოზებმა უილიამ მილერს მისცეს, რადგან ეს ეთანხმებოდა იმ წინასწარმეტყველურ მოდელს, რომლის გაგებაც მან მოიპოვა და წარადგინა, კერძოდ იმას, რომ წარმართული და პაპობრივი რომი იყო

ყველა მისი წინასწარმეტყველური გამოყენების საფუძველი.

ურია სმითის კერძო განმარტება, რომლის მიხედვითაც დანიელის მეთერთმეტე თავის ოცდამეექვსე მუხლში ჩრდილოეთის მეფედ საფრანგეთი, ხოლო შემდეგ, მეორმოცე მუხლში — თურქეთი იყო მიჩნეული, ჩრდილოეთის მეფის ორ მცდარ იდენტიფიკაციას შეიცავდა. 1863 წელს სმითის მიერ საფუძვლების უარყოფამ წარმოშვა სიბრმავე, რომელმაც მას არ მისცა შესაძლებლობა ეხილა წინასწარმეტყველების ერთ-ერთი უმთავრესი წესი, სახელდობრ ის, რომ დაახლოებით ქრისტეს ჟამისთვის წინასწარმეტყველება წარმოაჩენდა თანამედროვე სულიერ ერთეულებს, რომელთაც უძველესი სიტყვასიტყვითი ერთეულები განასახიერებდნენ. პავლე განსაკუთრებულად ასწავლიდა ამ ჭეშმარიტებას, როდესაც მიუთითებდა, რომ პირველად მოდიოდა სიტყვასიტყვითი, ხოლო შემდეგ — სულიერი.

მაგრამ პირველად არ იყო სულიერი, არამედ ბუნებრივი; და შემდეგ — სულიერი. 1 კორინთელთა 15:46.

სმითი იმ აღთქმის ხალხს ეკუთვნოდა, რომელმაც განდგომილი პროტესტანტიზმი, როგორც ღვთის ერი, ჩაანაცვლა, მაგრამ მან მათი აჯანყება დაიცვა, როდესაც უარყო შვიდი ჟამი და შემოიღო თავისი 1863 წლის დიაგრამა. თავისი კერძო განმარტების გამოყენებამ წარმოშვა მცდარი გაგება არმაგედონის შესახებ გამოცხადების მეთექვსმეტე თავში, რაც რომის სწორად გაგებასთან დაკავშირებით კიდევ ერთი გამოცდაა.

ყაჩაღთა შესახებ პირველი დავის კონტექსტში, სმითი წარმოადგენდა მათ, ვინც ჩართულნი იყვნენ ათი ქალწულის იგავის პირველი აღსრულების საქმეში. ამგვარად, ჩრდილოეთის მეფის შესახებ თავისი პირადი შეხედულებით, იგი წარმოადგენს აღთქმისეულ ერს, რომელსაც გვერდს უვლიდნენ 1856-დან 1863 წლამდე, იმ დროს, როცა ისინი ლაოდიკიის მეშვიდე დღის ადვენტისტურ ეკლესიად იქცეოდნენ. როგორც პროტესტანტების შემთხვევაში ყაჩაღთა დავაში, სმითმა უგულებელყო იმ მონაკვეთის გრამატიკული ავტორიტეტი, რომელიც თავისი კერძო განმარტებით დაამახინჯა, რადგან გრამატიკულად ჩრდილოეთის მეფე ოცდამეთერთმეტე მუხლიდან ორმოცდამეხუთე მუხლამდე ყოველთვის და მხოლოდ პაპის ძალაუფლებას აღნიშნავს.

„ყოველდღიურის“ შესახებ დავასთან ერთად, ვილი უაითისა და ა. ჯი. დენიელის მიერ ადვენტისტურ ისტორიაში სიცრუე იქნა შემოტანილი, რათა დაეცვათ ძველი პროტესტანტული შეხედულება, რომ „ყოველდღიური“ ქრისტეს საწმიდარში მსახურებას წარმოადგენდა. ეს კონკრეტული ისტორია ჰაბაკუკის ცხრილებში იქნა იდენტიფიცირებული, მაგრამ მნიშვნელოვანია აღინიშნოს ის ცრუ მოწმობა, რომელიც დაკავშირებულია ამ არასწორი შეხედულების წახალისებასთან და დამკვიდრებასთან, რადგან სწორი გაგება მიღერმა 2 თესალონიკელთა წერილში ამოიცნო, სადაც საკითხი იმათ შორის დაპირისპირებაა, ვისაც უყვარს ჭეშმარიტება, და იმათ შორის, ვისაც სჯერა სიცრუისა.

„ყოველდღიურის“ შესახებ დავა ემატება „სტრიქონი სტრიქონზე“ გაგებას, რომ რომის საბოლოო დაპირისპირება ხდება სულიწმიდის გარდამოსვლის ჟამს. როგორც

სულიწმიდა ზემოდან გარდამოდის, ქვემოდან ამოდის ძალა და იპყრობს მათ, ვინც მას ღმერთის ძალად იღებს, თუმცა იგი ძლიერი საცდურია.

„ორი დიდი ძალა, რომლებიც დაპირისპირებაში იმყოფებიან, მოქმედებენ: ერთი ქვემოდან, მეორე ზემოდან. ყოველი ადამიანი ერთის ან მეორის ფარული გავლენის ქვეშაა, და მისი საქმეები გამოავლენს იმ შთაგონების ხასიათს, რომლისგანაც ისინი მომდინარეობს. ისინი, ვინც ქრისტესთან არიან შეერთებულნი, მუდამ ქრისტეს გზებით იმოქმედებენ. ისინი, ვინც სატანასთან არიან კავშირში, თავიანთი წინამძღოლის შთაგონებით იმოქმედებენ, წმიდა სულის ძალისა და მოქმედების წინააღმდეგ. ადამიანის ნება თავისუფლად მოქმედებისთვის არის დატოვებული, და მოქმედებით ცხადდება, რომელი სული მოქმედებს გულზე. „მათი ნაყოფით იცნობთ მათ.“ The 1888 Materials, 1508.

წინასწარმეტყველური კონტრასტი „მუდმივის“ შესახებ დაპირისპირებაში მდგომარეობს იმაში, რომ გველემპის სიმბოლო ქრისტეს სიმბოლოდ არის გაიგივებული. ისინი, ვინც ჭეშმარიტებას უარყოფენ, ამავე დროს უარყოფენ მილერის როლსაც, რომელმაც ეს ჭეშმარიტება აღმოაჩინა, და ამით ისინი უარყოფენ სულიწმიდას და სჩადიან მიუტევებელ ცოდვას.

შემდეგ სტატიაში განვიხილავთ რომის შესახებ დავას, რომელიც 2001 წლის 11 სექტემბრიდან მალევე მოხდა.

„ჩვენ ვცხოვრობთ დროში, როდესაც სიცოცხლე უაღრესად ძვირფასიც არის და უაღრესად მნიშვნელოვანიც. ყოველივეს დასასრული ახლოს არის. განსაცვიფრებელი მოვლენები განუწყვეტლივ გაიშლება ჩვენს წინაშე, რადგან უხილავი ძალები მოქმედებენ და ძლიერ საქმიანობას ამჟღავნებენ. ქვემოდან ბნელის ძალები ადამიანურ იარაღებზე ზემოქმედებენ, და ბოროტი ადამიანები ბოროტ ანგელოზებთან თანამშრომლობენ, რათა ღვთის მცნებებისა და იესოს რწმენის წინააღმდეგ იბრძოლონ; ამავე დროს, ზემოდან მომავალი ძალა მოქმედებს მათზე, ვინც ღვთიურ ზეგავლენას დაემორჩილება, და ღვთის ერი ზეციურ გონიერ ძალებთან თანამშრომლობს. არაფერს, გარდა ნამდვილი, ჭეშმარიტი რწმენისა, არ ძალუძს გაუძლოს იმ დაძაბულობას, რომელიც ამ უკანასკნელ დღეებში ყოველი ადამიანის სულზე მოვა მის გამოსაცდელად და განსაცდელად. ღმერთი უნდა იყოს ჩვენი თავშესაფარი; ჩვენ ვერ მივწვდებით გარეგან ფორმას, აღიარებას, ცერემონიალს ან მდგომარეობას, და ვერ ვიფიქრებთ, რომ რადგან სიცოცხლის სახელი გვაქვს, შეგვეძლება განსაცდელის დღეს დგომა. ყოველივე, რაც შეიძლება შეირყეს, შეირყევა, და ის, რაც ამ უკანასკნელი დღეების მოტყუებებითა და ცდუნებებით ვერ შეირყევა, დარჩება. მიაჭედეთ სული საუკუნო კლდეს, რადგან მხოლოდ ქრისტეში იქნება უსაფრთხოება. იესომ ის დღეები, რომლებშიც ჩვენ ვცხოვრობთ, აღწერა, როგორც საშიშროების დღეები. მან თქვა: „როგორც ნოეს დღეები იყო, ისე იქნება კაცის ძის მოსვლაც. რადგან როგორც წარღვნამდე დღეებში ჭამდნენ და სვამდნენ, ქორწინებოდნენ და აქორწინებდნენ, იმ დღემდე, ვიდრე ნოე კიდობანში შევიდოდა, და ვერ შეიტყვეს, ვიდრე წარღვნა მოვიდოდა და ყველა წაიღო; ასე იქნება კაცის ძის მოსვლაც.“ „ასევე, როგორც ლოტის დღეებში იყო; ჭამდნენ, სვამდნენ, ყიდულობდნენ, ჰყიდდნენ, რგავდნენ, აშენებდნენ; მაგრამ

იმავე დღეს, როცა ლოტი სოდომიდან გამოვიდა, ციდან ცეცხლი და გოგირდი იწვიმა და ყველანი მოსპო. სწორედ ასე იქნება იმ დღესაც, როცა კაცის ძე გამოცხადდება.“ „როცა კაცის ძე მოვა თავის დიდებაში და მასთან ერთად ყველა წმიდა ანგელოზი, მაშინ დაჯდება თავისი დიდების ტახტზე; და მის წინაშე შეიკრიბება ყველა ერი; და იგი განყოფს მათ ერთმანეთისგან, როგორც მწყემსი თავის ცხვრებს თიკნებისგან ჰყოფს; და დააყენებს ცხვრებს თავის მარჯვნივ, ხოლო თიკნებს — მარცხნივ. მაშინ მეფე ეტყვის თავის მარჯვნივ მდგომთ: მოდი, ჩემო მამის კურთხეულნო, დაიმკვიდრეთ თქვენთვის ქვეყნის დასაბამიდან გამზადებული სასუფეველი.“ ჩვენი გზა ამ ცხოვრებაში გადაწყვეტს ჩვენს საუკუნო ხვედრს იქ; ჩვენზეა დამოკიდებული, ვიქნებით თუ არა მათ შორის, ვინც ღვთის სასუფეველს დაიმკვიდრებს, თუ მათ შორის, ვინც გარესკნელ სიბზნელეში წავა. ღმერთმა ყველაფერი განამზადა ჩვენი ხსნისთვის; ამიტომ ვისარგებლოთ იმით, რაც უსასრულო ფასად იქნა შეძენილი. „რადგან ისე შეიყვარა ღმერთმა ქვეყანა, რომ მისცა თავისი მხოლოდშობილი ძე, რათა ყოველი მისი მორწმუნე არ დაიღუპოს, არამედ ჰქონდეს საუკუნო სიცოცხლე.“ Youth Instructor, August 3, 1893.